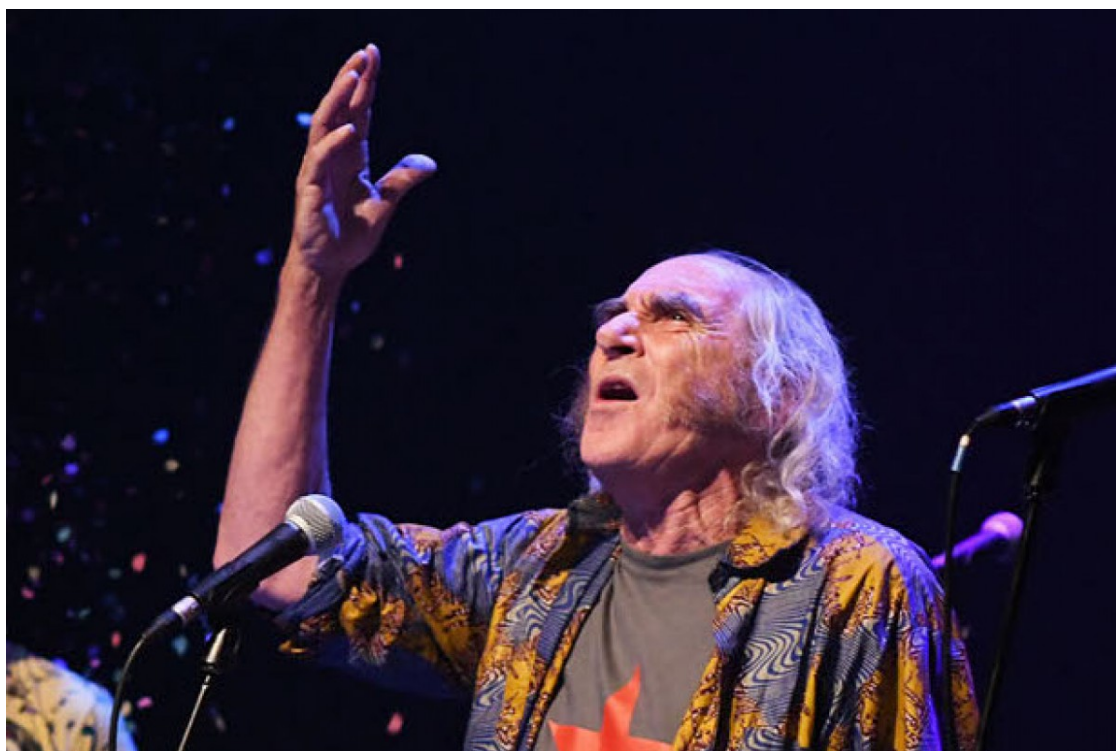

Pau Riba: «? i un dia em moriré»

La influència de Pau Riba a la música catalana és comparable a la de Bob Dylan

Pau Riba | Juan Miguel Morales

Com tots els grans artistes, **Pau Riba** no deixava indiferent. Geni i guru musical i vital per a alguns; artista barrut que tenia veu de regadora per a d'altres. El cert és que, agradi o no, ningú no pot discutir la magnitud de la seva obra ni la seva influència a les generacions posteriors. Va començar enarborant la bandera del folk, però tal com havia fet **Bob Dylan** al festival de Newport, va electrificar la seva música convençut que el rock era la música del moment. I també com el cantant de Duluth, l'obra de **Riba** té un pes literari importantíssim, de gran qualitat. La majoria de les seves cançons resisteixen la prova del cotó de qualsevol estudiós de les obres poètiques de les grans veus catalanes. I encara un tercer punt de connexió entre tots dos artistes: tant un com l'altre sempre han fet la seva sense pensar en el 'què diran' ni en complaure ningú.

La potència de les primeres cançons de **Riba** i en general de tot el disc *Dioptria* (Concèntric, 1969-1970), considerat el millor disc en català de la història, ha camuflat altres obres d'envergadura. Ell mateix ha reclamat més atenció per al disc *Jo, la donya i el gripau* (Edigsa, 1971), convençut que és l'expressió de música autènticament popular. Afegim-hi també discos com *Licors* (Movieplay, 1977), *Transnarcís* (Edicions De L'Eixample, 1986), *De Riba a Riba* (Taller de Músics, 1994), *Nadadales* (Matriu-Matràs/Columna, 2001), *Mosques de colors* (DiscMedi, 2013) o *Ataràxia* (U98 Music, 2020) i tindrem un dibuix aproximat de la seva identitat musical. Però en **Pau** era més, molt més i la seva faceta d'escriptor tampoc no és gens negligible.

Aquesta tardor se li va diagnosticar un càncer de pàncrees, una malaltia irreversible i que té una

evolució força ràpida. La seva resposta ha estat una gran lliçó. On altres s'amaguen i es compadeixen, ell va plantar cara i es va esforçar per mantenir activitat. Va corregir galeres del seu nou llibre, va intensificar l'enregistrament d'un nou disc i va fer tants concerts com va poder.

A la contracoberta del seu primer disc, *Taxista* (Concèntric, 1967), un **Pau Riba** de 19 anys esbossava una biografia que acabava amb un '¿i un dia em moriré'. 55 anys més tard i amb una gravíssima malaltia diagnosticada, feia una vida tan normal com podia i assegurava que no tenia cap intenció de morir-se.

Gràcies **Pau** per tant, per les lliçons de vida que ens has donat fins al final.